

Tålmod är en dygd

Jag har förmånen att sedan många år vara gift med en man som har tålmod. Och då menar jag inte bara att han kan hålla sig lugn i besvärliga situationer, han tycker t ex att det är förspild tid att brusa upp för småsaker. Saker som jag kan bli upprörd och irriterad för, tar han för det allra mesta med ro.

-Äsch, det är väl inget att hetsa upp sig för, säger han och ofta får jag ge honom rätt och kan ibland till och med se det humoristiska i en situation.

Men det finns tillfällen när jag blir fruktansvärt irriterad, när datorn inte beter sig som förväntat, när min iPad plötsligt påstår att det inte går att logga in med ett lösenord, som jag VET är aktuellt eller andra förtretligheter, som alltid har en förmåga att dyka upp vid de mest olämpliga tillfällen. Oftast småsaker och för det mesta klarar jag att reda ut dem själv, det är inte makens område.

Men det finns annat. Jag får inte upp locket på burken, jag får inte av plasten från förpackningen, jag orkar inte lyfta säcken med jord, jag når inte upp till överskåpen, jag klarar inte att läsa bruksanvisningen till den nya utetermometern, en bruksanvisning som är finstilt och dessutom på minst 15 språk. Då ropar jag på maken: snälla, kan du .....

Jag är så tacksam att jag alltid kan vända mig till honom.

Eller att som idag ge sig på att sätta upp nya lampramper, eller vad man ska kalla dem, under skåpen i köket, tre stycken + en fjärrkontroll, det hade jag överhuvudtaget aldrig reflekterat över att ens försöka ge mig på. Alla vet ju hur en IKEA-bruksanvisning för självmontering ser ut.....

Men maken kunde. Det tog minst en halv dag. Att först och främst läsa bruksanvisningen tog en god stund. Att öppna alla hårda förpackningar med hjälp av olika verktyg likaså. Att sedan skruva upp ramperna längs med väggen, i en mycket obekvämlig arbetsställning där han fick vika sig dubbel för att komma åt, sedan koppla ihop dem så att ström kunde föras mellan de olika enheterna och till sist montera fjärrkontrollen på en nåbar plats, det krävde verkligen sin man. Jag försökte hjälpa till, men var nog mest i vägen.

Nu kom det stora ögonblicket, att tända ljuset i lamporna. Inget hände. Provade igen, inget hände. Det är i såna där ögonblick som jag tappar fattningen, är färdig att kasta ut rubbet, ringa på elektriker, vad som helst. Men maken förhåller sig lugn, funderar, tänker. Funderar igen. Tar fram skruvmejseln, plockar ner alltsammans och börjar om från början. Jag tittar fascinerat på honom. På hans lugn. Hans tålmod. Till slut har han lyckats, alla lampor lyser som de ska, de går att tända med fjärrkontrollen. Jag är stum av beundran. Då säger han:

-Du förstår, jag har ingen att vända mig till.